

ပျဉ်းပင်

ဆင့်တင်တက်ပြေးဆောင်ရန်ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

ရတနာတော်မြတ်

မြား (၁)

ပထမ မြားတစ်စင်းမှာ ‘မင်းငွေရောင်’ ဆိုသော ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲ
ကောင်လေး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်တိုတိုထောင်ထောင်မှာ ရှေ့ဆံပင်တချို့ နဖူးပေါ်
ခပ်စွေစွေ စင်းကျလျက် . . . အနည်းငယ် ရှည်သော နားသယ်မွေးတွေနှင့်
ပါးမြိုင်းမွေးစိမ်းစိမ်းတို့ ရောယှက်ကာ လူငယ်လေးရဲ့ မျက်နှာက နုပျိုလတ်ဆတ်
နေတတ်ပါသည်။ အဲဒီ လိုကောင်ကလေးသည် အကျင့်ပုပ်ကလေး တစ်ခုကိုတော့
ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။ ထိုအကျင့်မှာ နေရာတကာ ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲ ဘေးတိုက်
ကန့်လန့်နှင့် လူအများကို ဆန့်ကျင်ရမှာ ကျေနပ်နိုင်ခြင်းတည်း။ မင်းငွေရောင်သည်
တစ်ဖက်သား စိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ကသိကအောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ရလျှင်ပျော်ရွှင်
ကျေနပ်တတ်သော ငပေငတေ လူ့ဗရတ်ကလေးလည်း ဖြစ်သေးသည်။
ဘယ်တော့မဆို ပီကေ တဝါးဝါးနှင့် ဗရတ်သုတ်ခနိုင်းလှသော
ထိုကောင်ကလေးသည် . . .

မြား (၂)

ဒုတိယ မြားတစ်စင်းမှာ ‘ကြယ်စင်မေ’ ဆိုသော ဒေါသတကြီး

ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်မင်းသား စတိုင်လ်နှင့် ရုပ်အကျဉ်းပွပွ . . .
ကုတ်အကျဉ်းပွပွ ရှည်ရှည်တွေကို ဘောင်းဘီရှည် ပွပွ Half Shoes မြင့်မြင့်တွေနှင့်
တွဲဝတ်ကာ နည်းနည်းလေးမှ မိန်းမ မဆန်သော ကြယ်စင်မေက သူတတ်ထားသော
ကရာတေးပညာအားကိုးနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးဖို့ကိုလည်း
ဝန်မလေးတတ်သူတည်း။ မျက်ခုံးနက်နက်ကို အမြဲရှုံ့ထားကာ ဘယ်နေရာမဆို
ဒေါသကို ရှေ့တန်းတင်တတ်သော . . . တစ်ဇွတ်ထိုး ဆန်လှသော . . .
ပျော့ပျောင်းညင်သာမှု မရှိသော ကြယ်စင်မေသည်

ဆုံမှတ်

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ပထမမြားနှင့် ဒုတိယမြားသည်
ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်များသို့ ဦးတည်သွားခဲ့ကြသော်လည်း ဆုံမှတ်တစ်ခုတည်းတွင်
သွားရောက်ဆုံစည်းခဲ့ကြခြင်းတည်း . . . ။

အခန်း (၁)

လရောင်ယှက်ဖြာနေသော ကောင်းကင်အောက်တွင် မီးရောင်စုံများဖြင့် လင်းလက်သော စတိတ်ရှိုးတစ်ခုဆီသို့ လူငယ်လေးဦးမှာ ဗရတ်သုတ်ခဆန်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ရဲ့ ဘောက်စ်ဝက်ဂွန် ပုပုလေးတွေကို ပွဲခင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်ကြပြီး ကားထဲမှာ ထွက်လာသော ခေါင်းလေးလုံးမှာ သီးချင်းလိုက်ဆိုရင် လှုပ်ရှားတက်ကြွလာသော သံပြိုင် အော်ဟစ် လိုက်ကြလေသည်။

“အူး ဟူး . . . ကိုယ့်လူတို့ မြူးလှချည်လားဗျို့”

“ကိုယ်တို့လည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲကြမယ် . . . အားလုံး ရယ်ဒီပဲနော်”

“ဝေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . .”

“ခွီ . . .”

လေးယောက်အုပ်စုသည် ကားပုလေးများထဲမှ ထွက်လာပြီး ဘိုဘို၊ ရဲကိုနှင့် မောင်စိုးတို့က ပခုံးချင်းဆက်၍ သိုင်းဖက်ကာ ပြိုင်တူခြေဖျားထောက်၍ ခပ်ဝေးဝေး စတိတ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ငွေရောင်ကတော့ သူတို့လောက် ဒီပွဲအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိချင်ပါ။ သူက ခပ်ဝေးဝေးမှ အေးဆေးစွာ လက်ပိုက်ကြည့်ရင်း ဆရာကြီးစတိုင်လ်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလိုက်သည်။

ဒီလောက်အကဲပိုနေသော ပရိသတ်ကြီးကို သူက စိတ်ချဉ်ပေါက်လာသလို ရှိသည်။ ငွေရောင် ဆိုတာ အများစု စိတ်ဝင်စားသော

အရာများစွာကို စိတ်ဝင်စားရမှာ ပျင်းသော . . . ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားသော ကိစ္စမျိုးကိုမှ ထူးဆန်းစွာ စိတ်ဝင်စားချင်သော . . . တစ်ဖက်သား စိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ကသိကအောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ရလျှင် ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေတတ်သော ငပေ . . . ငတေ လူ့ဗရုတ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။

ဒါဟာ သူ့အလိုလို ရှိနေသော ဗီဇတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လူအများဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ခွဲတိုက်ရလျှင် သူ ကျေနပ်သည်။

မင်းငွေရောင်သည် သူ့ဆံပင် တိုတိုထောင်ထောင်ကလေးတွေကို လက်ဖြင့် တစ်ချက် သပ်လိုက်သည်။ အနည်းငယ် ရှည်ကာ နဖူးပေါ် စင်းကျနေသော ဆံပင်တချို့ကို နောက်သို့ လှန်တင်လိုက်သည်။ အနည်းငယ်ရှည်သော နားသယ်မွေးတွေနှင့် ပါးမြိုင်မွေး ခပ်စိမ်းစိမ်းတို့ ရောယှက်ကာ လူငယ်လေးရဲ့ မျက်နှာက နုပျိုလတ်ဆတ်နေသည်။

ထိုမျက်နှာသည် မထီတရီလိုလို၊ မခိုးမခန့်လိုလိုဖြင့် မသိမသာ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးသောအခါ ဂျစ်ကန်ကန် မိုက်ကန်းကန်းဖြစ်လာသည်။ တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ မျက်ဝန်းများ ရယ်ရွန်းဖက်ရွန်း နိုင်ကာ ကြည်လဲ့နေခြင်းတည်း။

ငွေရောင်က နှာသီးဖျား ခပ်ချွန်ချွန်ပေါ်မှာ စို့သီးနေသော ချွေးစတွေကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်း တည်းဖြင့် ခပ်ရမ်းရမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ အနည်းငယ် အိုက်သလိုရှိလာသဖြင့် တီရှပ်လက် ပြတ်ပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်လာသော ဂျင်းရှပ်ပွပွကို ချွတ်ပြီးခါးမှာ ပတ်ချည်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ် ကလေးထဲကို လက်နှိုက်ကာ ဝီကေ သေးသေးကလေး သုံးခုကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းပြီး တမြို့မြို့ ဝါးနေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငွေရောင် . . . လာလေကွာ၊ ရှေ့ဘက်သွားရအောင်”

“သွားတာပေါ့ကွာ . . . အေးဆေးပေါ့၊ ဒီလောက်အလျင်မလိုပါနဲ့”

“မင်း အရင်မလိုပေမယ့် ငါအရင်လိုတယ်၊ ဝတီမေဆိုတော့မှာကွ၊

မြန်မြန်လာစမ်းပါ”

သူတို့က ခုပဲ ထက,တော့မလို ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည်။

“ဝတီမေများကွာ အထူးအဆန်းကျလို့၊ လမ်းဘေးမှာ ဒီလောက် ပေါပေါလောလော မြင်နေရတာ ပဲ”

“ဘယ်မှာ မြင်ရလို့လဲကွ”

“ပြက္ခဒိန်တွေ . . . ဝေါလ်ရှိ(တ်)တွေ . . . ကက်ဆက်ခွေကာဘာတွေ မင်းတို့ မမြင်ဘူးလား”

“ဪ . . . ဒါက ဓါတ်ပုံပဲ၊ လူအကောင်လိုက်ကြီးမှ မဟုတ်တာ”

“လူအကောင်လိုက်ကြီး တွေ့ဖို့ကို လိုအပ်လို့လား၊ အဆိုတော်ပဲ၊ သီချင်းသံကြားရ ပြီးရောပေါ့”

“ဘိုဘို သူနဲ့ တုပြောမနေနဲ့”

“အေးကွာ . . . ဒီကောင် သက်သက် ကတ်ဖဲ့လုပ်နေတာ၊ ဘာကောင်မှန်း မသိဘူး”

“ငါ ခွတိုက်မှန်း မင်းတို့သိသားနဲ့၊ ဘာလို့ခေါ်သေးလဲ”

“အေး . . . အဲဒါလည်း ခွတိုက်တဲ့ စကားပဲ၊ တစ်သက်လုံးက ပေါင်းလာလို့သာ သည်းခံနေတာ”

“ငါ့ကို သည်းခံကြပါ . . . သည်းခံကြပါလို့ မင်းတို့ဆီမှာ အသနား မခံဖူးတာလည်း သေချာတယ်”

“ငွေရောင်ရာ နေရာတကာ ကတ်ဖဲ့လုပ်တိုင်း ကောင်းတယ် မှတ်လို့လား၊ လာစမ်းပါ ရောက်ပြီးမှ မထူးပါဘူး . . . လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဘိုဘိုတို့ သုံးယောက်က သူ့ကို ဒရောသောပါး ဆွဲခေါ်ကာ ပွဲခင်းထဲသို့

တိုးဝင်လိုက်ကြသည်။ သူက ကတ်ဖဲ့တိုက်လိုက်ရခြင်းအတွက် ကျေနပ်ကာ သူတို့ ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားသည်။

အမှန်က ဒီလိုပွဲမျိုးတွေကို သူမလာချင်တာလည်း မဟုတ်။ ငဘိုတို့ လာခေါ်တော့လည်း စိတ်ပါ လက်ပါ ထလိုက်ခဲ့တာပင်။ သို့သော် နည်းနည်းကလေး ကတ်ဖဲ့လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်တာဟာ သူ့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကို ပြင်လို့မရ။

ဘိုဘိုတို့က လက်မှတ်ကြိုဝယ်ပြီးသားမို့ ရှေ့နားဆီက ထိုင်ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ငွေရောင်သည် ဂျင်းဘောင်းဘီ ခူးနားစကို ဆွဲတင်ကာ ခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပီကေ တမြို့မြို့ဝါးရင်း . . .

“နားငြီးတယ်ကွာ . . . ရှေ့နား ကပ်လွန်းတယ်”

“တမင် ကပ်ကပ်ကို ဝယ်ထားတာ”

“ဟုတ်လား . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင် သိလျက်သားနဲ့ လျှောက်မေးနေတာကွ၊ အဖက်လုပ်ပြီး ဖြေမနေနဲ့ ရဲကို”

“ပြောစမ်းပါကွ . . . မသိလို့ မေးတာပါ”

တစ်ယောက်မှ မဖြေ . . . စတိတ်ပေါ်ကိုသာ မျက်လုံးတက်ကပ်တော့မတတ် စိုက်ကြည့် နေသည်။ သူတို့ ဘိုးအေ အဆိုတော်ဖြင့် ရောက်မလာသေး။ ဂစ်တာသမားတွေသာ လက်စွမ်း ပြနေသည်။ ဒါများ နားငြီးခံလို့။

ငွေရောင်က ခပ်ညစ်ညစ်ပြီးကာ ဘိုဘိုကို တံတောင်နှင့် တွတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ပြောကွာ”

“ဘာပြောရမှာလဲကွ . . . ”

“ဒီကောင် အနှောင့်အယှက် သက်သက်ပဲကွာ”

“ငါ မေးတာ မင်းတို့ ဖြေရင် ပြီးပါတယ်၊ မင်းတို့မှ မဖြေတာ”

“ဒါ မေးစရာလားကွ . . . အလိုလို သိရမှာ”

“ငါမှ မသိတာ”

“မင်း သက်သက် ခွတိုက်နေတာ”

“တကယ်မသိတာ”

“ကလေးတောင် သိတယ်”

“ကလေးသိပေမယ့် ငါမှ မသိတာ”

“ကဲ . . . ဘိုဘို ဖြေလိုက်ကွာ၊ နားအေးပြီးရော”

“စင်ပေါ်က အဆိုတော်တွေကို အနီးကပ် ကြည့်ချင်လို့ကွ၊ သိပြီးလား”

“ဪ . . . ဪ . . . ဒီလိုကိုး”

ငွေရောင်က တမင်အံ့ဩဟန်ပြကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်

လက်ပိုက်ပြီးလိုက်သည်။ ငွေရောင်က အလယ်မှဖြစ်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ

ဘိုဘိုနှင့် ရဲကို ထိုင်သည်။ အောင်မိုးက ရှေ့နားဆီမှာ တစ်ယောက်တည်း

ထိုင်နေရသော်လည်း နောက်ကို လှမ်းစကားပြောနေသည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှ

ပရိသတ်များက လှုပ်ရှားလှုပ်ရှား ပွစိပွစိ အုပ်စုကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဒီလိုပဲ လူတွေဟာ နည်းနည်းထူးရင် များများကြည့်။

ငွေရောင်က တစ်ဖက်မှ ရဲကို ကို လက်တို့လိုက်ရင်း

“နေစမ်းပါဦး . . . တစ်ခုလောက်တော့ မေးပါရစေ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“အကောင်းမေးမလို့ပါကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ . . . ဖြေမှာလား”

“မဖြေမချင်း မေးမှာ မဟုတ်လား၊ စိတ်လေတယ်၊ မေး . . . ဘာလဲ”

ငွေရောင်က ပြုံးစိစိဖြင့် . . .

“မင်းတို့ အနီးကပ် ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာ အမျိုးသား အဆိုတော်ကိုလား
. . . အမျိုးသမီး အဆိုတော်ကိုလား”

“နှစ်မျိုးစလုံးကိုကွာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . .”

ငွေရောင်က သူ့မေးစေ့ကို လက်ဖြင့် သပ်ရင်း ခေါင်းတယမ်းယမ်း . . .

“ဟာ . . . ဒီကောင့် ရုပ်ကို ငါသောက်မြင်ကပ်လာပြီကွာ”

“သောက်မြင်ကပ်ရင် အမှန်အတိုင်း ဖြေပေါ့”

“အမျိုးသမီးအဆိုတော်ကိုကွာ၊ ကဲ . . . သိပြီလား”

“အေး . . . စတိတ်ရှိုး ကြည့်မှာလား၊ ကတ်ဖွဲ့တိုက်နေမှာလား ငွေရောင်”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . နှစ်မျိုးစလုံးပဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်တော့ စကားမများနဲ့ . . . ဟိုမှာ ဝတီမေ”

“ဟာ . . . အိုကေ . . . အိုကေ . . . နှီ”

ရုတ်တရက် ပွဲခင်းက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူညံလာသည်။

လက်ခေါက်မှုတ်သံများ . . . လက်ခုတ်သံများ . . . အော်ဟစ်အားပေးသံများ . . . ။

ငြိမ်သက်နေသူဆိုလို့ ငွေရောင်တစ်ယောက်တည်း။ ဘိုဘိုတို့
သုံးယောက်မှာ စည်းချက်ဖြင့် လှုပ်ရွံ့ကာ တွန့်ချင်လိမ်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ဝတီမေဆိုသော နာမည်ကြီး အဆိုတော်ကို ငွေရောင်က

သာမန်ကာလျှံကာ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သိပ်တော့ စိတ်မဝင်စားလှပါ။

ဘောင်းဘီရှည် ခပ်ကျယ်ကျယ် . . . ဆံပင်ကောက်ကွေးများ ဖွာကျလျက် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အုပ်ကွယ်ထားသည့် ဒီဇိုင်းက အပျံ့စား။

ရှုပ်အကျပေးပါးပေးပျော့ပျော့လေးကို ခါးမှာ စုချည်ထားသည်။ ဒါမျိုးဒီဇိုင်းတွေများ နိုင်ငံခြား စိတ်ရှိုးခွေတွေများ ရိုးနေအောင် မြင်ဖူးပြီးသား . . . မဆန်းပါဘူး။

“ဝါး . . . ပျင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒီလိုမှန်းသိ အိမ်မှာပဲ အိပ်နေပါတယ်၊ မင်းတို့ လက်မှတ်ဝယ်ထား တယ်ဆိုလို့သာ လိုက်လာရတာ ၊ ဝတီမေ့ ပွဲဆို ပိုတောင် မလိုက်ချင်သေး”

ဝတီမေ့ကို အသည်းအသန် ကြိုက်ကြသော အုပ်စုကို သူက တမင် ကလိလိုက်လေသည်။ နောက်ပြီး ဝတီမေ့ကို ဘယ်လိုများ ဆက်လက်ရှုတ်ချရမည်ဆိုတာ အမြန်ဆုံးစဉ်းစားလိုက်သည်။

ဒီကောင်တွေ မကြားကြားအောင် သူအော်ပြောဖို့ ပြင်သည်။
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က မျက်လုံး တွေကို သူ ဂရုမစိုက်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ဒေါသမျက်ဝန်းတစ်စုံကိုလည်း သူ သတိမပြုမိချေ။

“.....”

“မင်းတို့ လက်မှတ်ဝယ်ထားတယ်ဆိုလို့သာ လိုက်လာရတာ ၊ ဝတီမေ့ ပွဲဆို ပိုတောင်ပျင်းသေး”

ဝါးခနဲ အကျယ်ကြီးသမ်းကာ နံဘေးက လူတွေကြားအောင်

အော်ပြောလိုက်သော အသံကြီးက ကြယ်စင်မေရဲ့ နားထဲသို့
ခုန်ပေါက်ပြေးဝင်လာသည်။ ဘယ်က ကန့်လန့်ကောင်ပါလိမ့်။

အဲဒီ ကောင်ကို ပွဲခင်းထဲဝင်လာတာ မြင်လိုက်ကတည်းက ကြယ်စင်မေ
ကြည့်မရ ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အရာရာ ဘုဂလန့် လုပ်ရမှ ကျေနပ်ပုံရသော
ထိုလူငယ်နာကောင်သည် တပွစိစိနှင့် မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ဟိုလူလှည့်ပြော
ဒီလူလှည့်ပြော၊ ပါးစပ်ကလည်း ပီကေတဝါးဝါး။

ကြည့်မရသော ဒင်းပုံစံက ကြည့်ချင်စရာ ဖြစ်နေတာတော့ ကြယ်စင်
ဝန်ခံရမည်။ ဘယ့်နှယ့် . . . မမဝတီ စင်ပေါ်တက်လာတာတောင် သူများတကာလို
အုတ်အော်သောင်းတင်း မဖြစ်ဘဲ ဆွံ့အနားမကြားသူလို အတောင့်လိုက်
ထိုင်နေသည်။ ပြီးမှ ဝါးခနဲ့ သမ်းပြကာ မမဝတီကို ရှုပ်ချလိုက်သေးတယ်။

“တောက် . . . ဒီကောင်တော့ ငါ သတ်မိတော့မယ်”

“ဟဲ့ . . . လန့်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကြယ်စင် တက်ခေါက်သံက နံဘေးမှ သူငယ်ချင်းကို
လန့်ဖျပ်သွားစေသည်။ ရွှေဝါသည် ကြယ်စင်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း . . .

“ကြယ်စင် . . . နင် ဒေါသဖြစ်နေတာလား၊ ငါကြောက်တယ်နော်”

အကြောင်းသိဖြစ်သော ရွှေဝါက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။ ရွှေဝါလို
အေးဆေးသိမ်မွေ့သော သူတစ်ယောက်အတွက် ကြယ်စင်သည်
ကြောက်စရာကောင်းသော ဒေါသအိုးကြီး တစ်အိုးသာ ဖြစ်သည်။

“တောက် . . . ”

ကြယ်စင်သည် နောက်တစ်ကြိမ် တက်ခေါက်ရင်း
လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ သူငယ်နာကောင်ကို စွေကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . ကြယ်စင်ရယ် ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောဦးလေ”

“ဟိုကောင်ပေါ့ . . . ကြည့်ပါလား အပိုးမကျိုးတာ”

“ဘယ်ကောင်လဲ”

ရွှေဝါက ကြယ်စင် ကြည့်နေသည့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိုကောင်လေ . . . ပီကေဝါးနေတဲ့ ကောင်၊ ဆံပင် တိုထောင်ထောင်နဲ့

ဖြူသတ္တဝါကောင်”

“ဪ . . . အေး . . . တွေ့ပြီ၊ မဆိုးဘူးပဲ”

“ဘာမဆိုးဘူးပဲလဲ”

“ရုပ်လေ . . . သူ့ရုပ်က ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး၊ နင် သဘောမကျဘူးလား”

“ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ . . . ငါက သတ်ပစ်ချင်နေတာ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့ဘာသာ ထိုင်နေတာ”

“လူကသာ ငြိမ်တာ . . . ပါးစပ်မငြိမ်တာ မကြားလိုက်ဘူးလား”

နဝေတိမ်တောင် ရွှေဝါကို ရှင်းပြနေရတာ မို့ ကြယ်စင်က ပို၍

စိတ်တိုချင်လာသည်။ ကြယ်စင် သူငယ်ချင်း အစစ်ပါလို့

ကျိန်တွယ်ပြောရလောက်အောင်ပင် ရွှေဝါက ထုံအအနိုင်သူ၊ မကင်းမပါးသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဂီတသံတွေကို ထိုးဖောက်ကာ သူငယ်နာကောင်ရဲ့ အသံကို ထပ်မံ၍ ကြားရသည်။

“နာမည်ကို ဝတီမေတဲ့၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မှည့်ခေါ်တာလည်း

မသိပါဘူးကွာ၊ ဝ . . . တီ . . . မေ . . . တစ်လုံးချင်း ခေါ်ကြည့်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး၊ ဝနေသော တီကောင်၏ မေမေ၊ အဲဒီ လိုလား . . . ဟား . . . ဟား”

“ငွေရောင် . . . မင်းအသံကြီးက တိတ်တိတ်နေစမ်းကွာ၊ သူများတွေ

သီချင်းနားထောင် နေတယ်၊ အလိုက်သိပါ”

“သီချင်းကလည်း အော်ဟစ်နေတာပါကွာ၊ နားဝင်ပီယံ မဖြစ်ပါဘူး၊
ငှက်ဆိုးထိုးသလိုပါပဲ”

“ဟော . . . ဟော . . . ကြားလား ရွှေဝါ၊ ဒီကောင် တော်တော် လွန်နေပြီ၊
မမဝတီကို သက်သက် အပုပ်ချနေတာ၊ ငါလက်သီးနဲ့ သွားဆွဲထိုးလိုက်မယ်”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . နေပါဦး . . . ဒုက္ခပါပဲ”

ကြယ်စင်က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထ၊အရပ်တွင် ရွှေဝါက
ကြောက်လန့်တခြားဖြစ်ကာ ကြယ်စင်လက်ကို ဆောင်ဆွဲထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟာ . . . နင်ကလည်း အတင်းဆွဲချတာပဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ”

ကြယ်စင်သည် ရုပ်အကျဉ်းလက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်
ပင့်တင်လိုက်ပြီး ဟောင်ကောင်မင်းသား စတိုင်လ်မျိုး ညှပ်ထားသော
ရှေ့နောက်အညီ ခပ်ထူထူ နားရွက်နားမှာ အုပ်နေသော ဆံပင်တွေကို ဆက်ခနဲ
ပင့်ခါလိုက်သည်။

“နင် . . . ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ကြယ်စင်”

“လက်သီးနဲ့ သွားထိုးမှာ”

“ဟိုက ယောက်ျားဟဲ့ . . .”

“ယောက်ျား ဘာဖြစ်လဲ . . . မကြောက်ဘူး”

“ယောက်ျားလက်သီးက မိန်းမ လက်သီးထက် ဘယ်နှစ်ဆ
ပြင်းမယ်ထင်သလဲ”

“ဆယ်ဆပြင်းပစေ အရေးမစိုက်ဘူး”

“ရန်မစချင်စမ်းပါနဲ့”

“ငါ ရန်စတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒင်း စ,တာ၊ နင် မကြားလိုက်ဘူးလား၊

မမဝတီကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောနေတာ၊ ငါ့တာဝန်က မမဝတီကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ပဲ၊ ငါ သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ရမှ တာဝန်ကျေမယ်”

“ဟိုက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဘာလုပ်သေးလို့လဲ”

“ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်သေးပေမယ့် လျှာထိပါးစပ်ရောက် ပြောနေတာ ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ငြိမ်ခံနေရမှာလား”

“နာမည်ကြီးဆိုတာ ဒီလောက်တော့ အပြောခံရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ . . . သစ်ပင်မြင့်လို့ လေတိုက်တာ၊ ဒါကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ လုပ်နေရင်တော့ ရန်ဖြစ်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်၊ အကျိုးမရှိဘူး ကြယ်စင်”

“ခုဟာက အသားလွတ်ကြီး ချဲနေတာဟ။ ငါ မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင် ထောင့်မကျိုးဘူး၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင်တော့ ဆုံးမရမှာပဲ”

ရွှေဝါသည် တရူးရူး ဒေါသထွက်နေသော ကြယ်စင်ကို စိတ်မသက်မသာ ကြည့်ရင်း စတိတ်ရှိုးကိုတောင် မခံစားနိုင်လောက်အောင် ဇောချွေးပြန်လာပါသည်။ ကြယ်စင်ရဲ့ သတ္တိဗျတ္တိကလည်း မနည်းပါ။ မိန်းမ ဖြစ်ပါလျက် တစ်စက်မှ ပျော့ပျောင်းညင်သာ မရှိ။ တဇွတ်ထိုး တဇောက်ကန်း၊ ထစ်ခနဲရှိ သူကပဲလက်သီးနှင့် ထိုးချင်နေတာဟာ သူမ တက်နေသော ကရာတေး သင်တန်းအားကိုးကြောင်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အစ်မကို အလွန်အမင်း ချစ်ခင်စောင့်ရှောက်လိုတာ ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

မမဝတီ သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာ အနားကပ်လာသမျှ ယောက်ျားတွေကို ပထမအဆင့် ဂျစ်ကန်ကန်ကြည့်၊ ဒုတိယအဆင့် ချဲလင့်ဖို့အသင့် . . .။

ငါးပေဆယ်တစ်လက်မကြီးများတောင် ရှိသော အရပ်အမောင်းနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ . . . ရှပ်ပွပွနှင့် လောင်းကုတ်ရှည်တွေ ဝတ်ကာ ခပ်မတ်မတ်လမ်းလျှောက်တတ်သော ဘာမထိပုံစံကို ရွှေဝါလည်း

လန့်တော့လန့်သားပင်။ သူမနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ငါးပေနှစ်လက်မသာ ရှိသော ရွှေဝါက ပုပုဝပ်ဝပ်ကလေး ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။

ရွှေဝါက မရမက နားချဆဲတွင် တစ်ဖက်မှ မောင်မင်းကြီးသား အသံက လွင့်ခနဲ ထွက်လာသည်။

“အဟတ် . . . ဘာတွေဆိုလို့ ဆိုသွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ တော်တော်ကောင်းတဲ့ သီချင်းပဲ၊ နားငြီးတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ မင်းတို့ ဝယ်ထားတဲ့ လက်မှတ်ဖိုးတွေ နှမြောလိုက်တာ”

“တောက် . . . ကြားတယ်မဟုတ်လား ရွှေဝါ၊ ဖယ် . . . ငါသွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်ကို နည်းနည်းလောက်တော့ ဆုံးမလိုက်ချင်တယ်”

“ဟေ့ . . . နေဦး . . . ဪ . . . ခက်တော့တာပဲ”

ကြယ်စင်သည် လက်ခုပ်သံ တဝေါဝေါနှင့် ဆူညံလှုပ်ရှားနေသော ပရိတ်သတ်များထဲမှ ထိုးထွက်ကာ ငွေရောင်နောက်နားသို့ ကပ်သွားသည်။

ငွေရောင်သည် စတိတ်ပေါ်မှ ဝတီမေနှင့် သံပြိုင်လိုက်ဆိုနေကြသော၊ ရုတ်ရုတ်သံသဲဖြစ်နေ သော ပရိသတ်ကြီးနှင့် တကွ သူ၏ သူငယ်ချင်းများကို ခပ်လှောင်လှောင် လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့အကျလည်ကုပ်နားမှာ တင်းခနဲ ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ”

အသံမှာ ခပ်သေးသေး . . . ဒါ ယောက်ျားသံတော့ မဖြစ်လောက်ပါ။

ငွေရောင် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဒါ ဘာသတ္တဝါလဲ”

သူ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ က မျက်နှာနုနုကလေး၏ ခက်ထန်တင်းမာမှုသာ ဖြစ်သည်။

ဖြူနုနေသော မျက်နှာပြင်တွင် ပါးနှစ်ဖက်က ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီနေသည်။ မျက်ခုံးမည်းမည်း နှစ်တန်းက ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ရှိသည်။ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှကာ အရောင်တောက်နေသည်။

“ခွပ် . . .”

“ဟာ . . .”

ငွေရောင် ဘာတစ်ခုမှ မတုံ့ပြန်မိမှာပင် မေးရိုးတစ်ခုလုံး ကျင်တက်သွားခဲ့သည်။

သူ မေးရိုးကို လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း ဝုန်းခနဲ ထ,ရပ်လိုက်ချိန်တွင် ထိုသတ္တဝါက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခါကာ သူ့နောက်နားမှ အေးအေးဆေးဆေး ကျောခိုင်းထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဂရုမစိုက်မိကြဘဲ စင်မြင့်ဆီသို့သာ အာရုံရောက်နေခဲ့ကြသည်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ . . . နို့မို့ဆို သူ့အရှက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး ပြန်ရမှာ။

“တောက် . . .”

ငွေရောင်သည် ခပ်ပြင်းပြင်း တောက်ခတ်ကာ လူတွေကြားထဲ တိုးကာဝှေ့ကာ ထိုသတ္တဝါနောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်လာသည်။ ဒီသတ္တဝါရဲ့နေရာက သူနဲ့နီးနီးလေးပါလား။ နောက်ဘက် ခပ်စွေစွေနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံမှာ သွေးအေးလွန်းသည်။ ခုနစ် ရန်လာစတာ သူ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း။

တွေ့မယ် မင်းတွေ့လား။

ကောင်မလေး တစ်ယောက်အနားမှာ နီးနီးကပ်ကပ် ဝင်ထိုင်ပြီး အောင်နိုင်သူကြီးလို့ ပြုံးပြလိုက်တာ မြင်ရသည်။ အပြုံးကတော့ မိန်းမလိုပါပဲ၊ ကျားလား . . . မလား သေချာဖို့တော့ လိုသည်။

ကံကောင်းစွာပင် ထိုသတ္တဝါရဲ့ နံဘေးမှ လူသည် သီချင်းလိုက်ဆိုရင်း တက်ကြွလာကာ ထိုင်ရာမှထလျက် ဟိုဘက်အုပ်စုတွေနှင့် ရောနှောသွားသည်။ ငွေရောင်သည် လွတ်သွားသော ခုံတွင် ဝုန်းခနဲပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အံကြိတ်ကာ သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးပြူး၍ အနီးကပ်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသတ္တဝါက နည်းနည်းလေးတောင် မဖြူဘဲ ခပ်ပေပေ ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာကောင်လဲ၊ ငါ့ကို သက်သက်ရန်စတာလား”

“ဟေ့ . . . နင့်မျက်နှာ နောက်နည်းနည်း ဆုတ်လိုက်စမ်း . . . ဆုတ်ပြီးရင် ဘယ်သူ ရန်စတာလဲဆိုတာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်”

“မဆုတ်ဘူး . . . မင်းကြောက်ရင် နောက်ဆုတ်လိုက်”

“လုံးဝ မကြောက်ဘူး”

မျက်နှာ နှစ်ခုမှာ နီးနီးကပ်ကပ် မျက်လုံးအစုံက အရှုံးမပေးစတမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ ငွေရောင်သည် မျက်လုံးနက်နက်အောက်က မျက်လုံးကြည်ကြည်တွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားလာသလိုရှိကာ စိတ်ထဲတွင် ဇေဓဇဝါ ဖြစ်လာသည်။ ကြည့်စမ်း အပေါ် မျက်တောင်က အပေါ်ကို ကော့ . . . အောက်မျက်တောင်တွေက အောက်ကိုကုပ်၊ မည်းမည်းစိပ်စိပ်၊ ရှည်ရှည် လျားလျားနှင့် လှပဲလှနိုင်လွန်းသော မျက်တောင်ကော့ကော့တွေ။

နံဘေးမှ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေသော ရွှေဝါသည် ကြယ်စင်ကို လက်တို့ကာ . . .

“ကြယ်စင် . . . နင် နောက်ဆုတ်လိုက်လေ၊ ဟိုက ယောက်ျားလေးဟဲ့၊ နင် နာမယ်နော်”

ငွေရောင်သည် ခေါင်းကို နောက်သို့ယိမ်းလိုက်ရင်း

“မင်း . . . ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် နင့်အကြောင်းလား”

“သေချာတယ်၊ အဲဒါ မိန်းမကြီး ရန်တွေ့တဲ့အသံ၊ မင်း မိန်းမပဲ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် မိန်းမပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့်ထက် သတ္တိ ဘယ်လောက် ရှိရှိ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ၊ ငါ မိန်းမတွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကြောက်ရင် ကြောက်တယ်ပေါ့”

“ငါ မကြောက်ဘူး၊ မင်းလည်း သူရဲဘော မကြောင်တာ သေချာရင် ခုန ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုလာထိုးသလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်”

“နင့်ပါးစပ်က စက်သေနပ်ပစ်ပြီး ရှုတ်ချနေတဲ့ ဝတီမေဟာ ငါ့အစ်မ အရင်းခေါက်ခေါက်ပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ဝတီမေ့ ညီမဆိုရင် စင်နောက်မှာပဲ နေမှပေါ့”

“အေး . . . အဲဒီ လို ပုံသေတွက်လို့ မရဘူးဟဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေလည်း ပရိသတ်ထဲ ရောက်နေမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . သူက ဝတီမေ့ ညီမ ကြယ်စင်မေပါ၊ ရွှေဝါ လာကြည့်လို့ ရွှေဝါနားမှာ ခဏလာထိုင်ပေးတာပါ”

“ရွှေဝါ . . . ငထူမ . . . နင့်ကို ဘယ်သူက မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းလို့

နာမည်တွေ လျှောက်ပြောနေရတာ လဲ”

ငွေရောင်က မဲခနဲ တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ကောင်းပြီ ကြယ်စင်မေ၊ မင်း သတ္တိရှိရင် ငါကလည်း နောက်မဆုတ်ဘူး။

“ဒီမှာ ကြယ်စင်မေ . . . မင်း ငါ့ကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်စမ်း”

“တောင်းပန်ရမယ် . . . ဟား . . . ဟာ”

ကြယ်စင်မေသည် သဘောတကျ ရယ်ချလိုက်သည်။ ငွေရောင်က မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွားရင်း . . .

“မင်းဟာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မင်းနဲ့ လက်သီးချင်း ပြိုင်ထိုးဖို့ ငါ့မှာ ဆန္ဒမရှိဘူး၊ အဲဒီ တော့ မင်း ငါ့ကို ပြန်တောင်းပန်ဖို့တော့ လိုတယ်”

“ရှင် မှားတာပဲ၊ အတိတ်မမေ့သေးရင် ပြန်တွေးကြည့်ပေါ့၊ ခုလောလောဆယ်ကလေးမှာပဲ ရှင့်ပါးစပ်က ပြောခဲ့တာတွေလေ”

“ငါစကားက ပေါက်ဓားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအသားကို လာမစူးဘူး၊ မင်း လက်သီးက ငါ့ကိုနာကျင်စေတယ်၊ မင်းအလွန်ပဲ”

“မိန်းမ လက်သီးကိုတောင် ခံနိုင်ရည်မရှိလောက်အောင် အားနဲ့တတ်သလား”

“တောင်ပြီး . . . ဆက်ပြောရင် မင်းမျက်နှာ လက်သီးစာ မိသွားမယ်”

“အောင်မယ် . . . လာခဲ့လေ၊ သတ္တိရှိရင် အပြင်ကို ထွက်ခဲ့၊ ပွဲခင်းထဲမှာ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ ငြိမ်နေတာ”

ကြယ်စင်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထ,ရပ်လိုက်သည်။ ရွှေဝါသည် ငိုချလုမတတ် စိတ်ညစ်လာကာ ကြယ်စင်လက်ကို အမီအရ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“တော်ပါတော့ . . . ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ကြယ်စင်ရယ်”

“ကြားလား . . . ကြယ်စင်မေ၊ ရွှေဝါတောင်မှ မင်းကို အသားလွတ်
တောင်းပန်ဖို့ ဝန်မလေးတာ၊ မင်းက အပြစ်ရှိတာတောင် မတောင်းပန်ချင်ဘူးလား”

“သေတောင် မတောင်းပန်ဘူး”

“တော်ပါတော့ဟယ် . . . ကဲ . . . ကို အာရှာရယ် . . . ရှင်လည်း
ပြန်ပါတော့၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊
ကြယ်စင်အစား ကျွန်မပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာဆိုလို့ နင်က ဝင်တောင်းပန်ရတာ လဲ”

“ကောင်းပြီလေ . . . သူ့အစား ခင်ဗျား တောင်းပန်တဲ့အတွက် ကျုပ်
ကျေအေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီမှာ ရှင်မရူးရင် ရွှေဝါစကားကို အတည်မယူပါနဲ့၊ အဲဒီ
တောင်းပန်မှုထဲမှာ ကျွန်မဆန္ဒ လုံးဝမပါဘူး”

“အရင်ပြောတဲ့ စကားပဲ အတည်ယူရမယ်”

“ကျွန်မ အတည်မပြုနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ . . . ဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆိုတာ
ရှိမလာနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒီမှာ တွေ့လား ကြယ်စင်မေ ငါ့မေရိုး ရောင်ကိုင်းလာပြီ
မြင်တယ်နော်၊ အေး . . . အဲဒီ အတွက် သိပ်မကြာခင် မင်းဘက်က အလျော်အစား
တစ်ခုခုပြန်ပေးရတော့မယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ငါ့နာမည် မင်းငွေရောင်၊
ကတ်ဖဲ့တိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်၊ စောင့်ကြည့်နေပါ။ သိပ်မကြာပါဘူး၊
မင်းလက်တွေ့မြင်ရတော့မှာပါ”

မင်းငွေရောင်က ကြယ်စင်အနီးမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကြယ်စင်သည်
ခပ်ထေ့ထေ့ပြီးကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းငွေရောင်”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ငွေရောင်က ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လျှင်
သူမကိုယ်သူမ လက်မကော့ကော့ ထောင်ပြကာ

“ငါ့နာမည် ကြယ်စင်မေ . . . ကရာတေးသင်တန်း တက်နေတယ်၊
ထောင်မကျိုးတဲ့သူတွေကို နှိပ်ကွက်ဖို့ ဝါသနာပါတယ်၊ အဲဒါလေး တစ်ဆိတ်လောက်
မှတ်သွားလိုက်ဦး”

ငွေရောင်က ထိမထင် ပခုံးတွန့်ပြသွားသည်။ ကြယ်စင်မေက
တဟင်းဟင်း ရယ်သွမ်း သွေးလျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။
